Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

J Levysohn

Barberen i Sevilla.

Opera i tre Akter

af

Sterbini efter Beaumarchais Lystspil.

Oversat af Forskjellige, udgivet af A. Zinck.

Musiken af Rossini.

Pris: 60 Øre.

Kjøbenhavn.
Andr. Schous Forlag.
Trykt hos O. C. Olsen & Co.
1875.

Barberen i Sevilla.

Opera i tre Akter

af Sterbini efter Beaumarchais Lystspil.

Oversat af Forskjellige, udgivet af A Binck.

Musiken af Rossini.

Personerne:

Grev Almaviva.
Doktor Bartolo.
Rosina, hans Myndling.
Figaro, Barber.
Basilio, Rosinas Syngelærer.
Marcellina, Bartolos Husbestyrerinde.
Fiorillo, Grevens Tjener.

Spillemænd, Vagt, Retsbetjente og Bartolos Tyende.

Handlingen foregaar i Sevilla.

Første Akt.

Gade i Sevilla. Tilvenstre Bartolos Hus med en Balkon.

Første Scene.

Fiorillo med en Flok Spillemænd, senere Greven.

Fiorillo.

Nærm Eder sagtelig;
Tys, stille vær;
List Eder frem,
Nu er vi der.

Koret.

Nærm osv.

Fiorillo.

Rolig er Gaden;
Ingen jeg ser,
Som Serenaden
Afbryder her.

Greven (kommer.)

Fiorillo, Fiorillo!

Fiorillo.

Parat jeg er.

Greven.

Og vore Venner?

Fiorillo (peger paa Spillemændene.)

Dem vente her.

Greven (nærmer sig Balkonen.)

Bravo, Bravissimo!
Værer blot stille;
Piano, Pianissimo!
Tal ei et Ord!

Fiorillo.

Piano, Pianissimo
Følg i hans Spor (de nærme sig Balkonen.)

Greven.

Straalende alt sig hæver
Solen af Havets Vove,
Kan da endnu Du sove?
O hør min Stemmes Klang!
Længselsfuld her jeg dvæler,
Kom! Du Dig mildt forbarme;
Trøst med et Blik mig Arme,
Vaagn op ved Elskovs Sang!

Snart ser jeg den Skjønne
Mig venligt bønhøre,
Og aabne sit Øre
For Kjærligheds Røst;
Af Elskov jeg føler
Mit Hjerte høit banke,
Den fylder min Tanke
Med Saligheds Lyst.

Hør, Fiorillo!

Fiorillo.

Hvad befaler?

Greven.

Saa Du hende?

Fiorilo.

Herre, Nei!

Greven.

Ak, mit sidste Haab forsvinder!

Fiorillo.
Se, Hr. Greve, Dagen oprinder.

Greven.
Og Rosina kommer ei
(til Spillemændene.)
Alt forgjæves, gode Venner.

Koret.
Hvad befaler?

Greven.
Saa kom dog!

Serenaden er tilende,
Her Betaling til Jer er
(giver Fiorillo en Pung.)

Fiorillo (betaler Folkene.)
I nu Alle hjemad vende,
Vi ei mer har Brug for Jer.

Koret.
Altfor gavmild, ædle Greve;
Vi Dem takke, Greven leve!
Meget mer, end vi begjære
De os giver; mange Tak!

Greven.
Ti dog, ti dog, tak ei mere!
Gaa, for Pokker, lad mig være!
I mig plage paa min Ære;
Hold dog inde med Jer Snak!

Fiorillo.
Hvilken Takken! hvilken Snakken!
Gaa blot Eders Vei, for Fanden!
Al den Skraalen plager Manden;
Ti, for Pokker, bort Jer pak!

Koret.
Ingen anden Mand i Staden
Er i Godhed Greven lig.

Greven og Fiorillo.
Alle Folk i hele Gaden
Vil I vække med Jert Skrig.
(Spillemændene gaa.)

Greven.
Ha, hvilken Plage!

Fiorillo.
Med al den Snak og disse Komplimenter alle Folk her i Gaden vi let kan vække; dog end er Alting stille.

Greven (ser op til Balkonen.)
Hun kommer ikke, min Venten er omsonst; og dog jeg haaber hendes Aasyn at skue. Her paa Altanen hun jo pleier naar Morgenen gryr, i sin Skjønhed sig at vise. Jeg bliver; men Du, Fiorillo, kan gaa tilside.

Fiorillo.
Gjerne, derhenne jeg venter, til De kalder mig. (gaar.)

Greven.
Et Ord, kun et Blik af den Elskede er Maalet for min Stræben, og hver Morgen stille jeg mig sniger her ved hendes Bolig for hende blot at skue. Hvem skulde det vel ane, den stolte Almaviva sig lister her formummet og frygter for at kjendes; men, ved min Ære! jeg sværger, min Viv skal hun være.

Figaro (udenfor.)
Tralalala.

Greven.
Hvem kommer og forstyrrer den stille Morgens Fred? Hurtig, her under disse Buer han sikkert mig ei kjender; rent ubeleiligt ham Himlen hid dog sender (gaar tilside.)

Anden Scene.

Figaro, siden Greven.

Figaro.
Jeg er Faktotum i denne Stad,
Tralalalalala!
Altid fornøiet, lystig og glad,
Tralalalalala!
Ja, herligt Kunsten gaar,
Aldrig jeg klager;
Jeg mine Sager
Rigtig forstaar.
Bravo, min Figaro,
Bravo, Bravissimo!
Altid fornøiet, lystig og glad!
Stedse paa Pinde,
Ude og inde,
Kan man mig finde,
Altid parat;
Jeg mine Venner
Hjælper og tjener
Og hvad jeg raader dem
Det er probat,
Tralalalalala!
Jeg med min Ragekniv
Fører et Herreliv,
Er man i Klemme
Bliver jeg kaldt;
Denne friserer jeg,
Denne barberer jeg,
Og jeg som hjemme
Er overalt.
Tralalalalala!
Ogsaa til Ekstra
Kan man mig bruge,
Snart hos en Herre,
Snart hos en Frue!
Snart hos en Herre,
Tralalalalala!
Snart hos en Dame,
Tralalalalala!
Ja herligt Kunsten gaar,
Aldrig jeg klager;
Jeg mine Sager
Rigtig forstaar.
Ingen vil vente mig,
Alle vil hente mig,
Grever, Baroner,
Piger, Matroner

Han vil barberes;
Hun vil friseres,
Alt jeg besørger,
Hver om mig spørger:
Hei! Figaro, Figaro, Figaro!
Nei holdt, nei holdt!
For mange de er,
Een blot ad Gangen
Venligst jeg be'er;
Lad mig dog være,
Jeg paa min Ære
Kan ikke mer.
Figaro! — nu er det her.
Figaro! — nu er det der.
Figaro her, Figaro der,
Figaro op, Figaro ned,
Figaro her, Figaro hist,
Figaro først, Figaro sidst!
Jeg paa det mindste Vink
Springer saa rask og flink,
Jeg er Faktotum her i vor Stad.
Bravo, min Figaro,
Bravo, Bravissimo!
Altid fornøiet, lystig og glad.

Ja, ja! det maa jeg sige, det er et Liv, som kjender ei sin Lige; naar man kan uden Frygt se Dagen komme og altid har lidt Penge i sin Lomme. Sandt er det, uden Figaro kan ingen Pige giftes her i Sevilla. Hver Enke, som sig kjeder, jeg straks et Hjem bereder; Damer jeg friserer og Herrerne barberer, og til Guitaren, naar en Sorg mig tynger, en munter Sang jeg synger. Alt er mig let, jeg Alle kan behage; ja, i Sandhed, jeg nyder kronede Dage. Og nu hurtig til mit Arbeid (vil gaa ind i Bartolos Hus.)

Greven (træder frem.)
Ham er det, jeg ikke feiler.

Figaro.
Hvem kan den Herre være?

Greven.
Ja ham er det sikkert (kalder) Figaro!

Figaro.
Hvad befaler? — O hvad ser jeg? Excellence?!

Greven.
Tys, vær stille! forsigtig! Her mig Ingen maa kjende, vogt Dig vel for at røbe mig; thi ukjendt maa jeg for Alting være.

Figaro.
I saa Fald, saa gaar jeg og siger Dem Farvel.

Greven.
Nei.

Figaro.
Hvad nu da?

Greven.
Giv Tid og hør et Ord. Du med dit snilde Hoved mig kunde sikkert tjene. Men, for Fanden, lad mig se ret paa Manden. Hvor Du er blevet fed! Ih, Gudbevares, Du herligt jo maa leve.

Figaro.
Lutter Armod, Hr. Greve.

Greven.
Ah, Spitsbub!

Figaro.
Takker.

Greven.
Er nu Du ærlig bleven?

Figaro.
Ja, for Alvor; og Greven — her i Sevilla?

Greven.
Hør, hvordan det gik mig. Paa Prado jeg en Dag saa en Pige — o hvilken Skjønhed! Faderen er en arrig, gammel Læge, som her har sat sig ned for kort Tid siden. Jeg forfølger min Skjønne og Madrid straks forlader. Her Du mig ser under Navn af Lindoro og Nætter nu som Dage jeg trofast synger min bange Elskovsklage (peger paa Altanen.)

Figaro.
Her ved Altanen? — en Medicus? Ih for Pokker! det jeg kalder en Lykke; det var af Skjæbnen et ærligt Venskabsstykke.

Greven.
Nu da?

Figaro.
Tænk Dem, hvor heldigt! Jeg der i Huset er Barber, Chirurgus, Botanicus, Frisør og Apotheker; kort sagt Faktotum for dem Alle.

Greven.
Hvilken Lykke!

Figaro.
Hør mere. Deres Elskede ei Datter er af Doktoren; men som Myndling kun er der i Huset.

Greven.
O hvor de Ord mig trøster!

Figaro.
Men tys, stille!

Greven.
Hvorfor?

Figaro (peger paa Balkonen.)
Se, Døren aabnes.

Tredie Scene.

De Forrige skjulte, Bartolo og Rosina.

Rosina (træder ud paa Balkonen.)
Han er endnu ei kommet, tror jeg.

Greven.

Ah, der er hun! min Elskte, hvilken Lykke, jeg ser Dig atter; — o Glæde!

Rosina (dreier en Billet mellem Fingrene.)

Hvor det er Skade; gid han blot havde Brevet.

Bartolo (kommer ud til hende.)

Godmorgen, min Frøken! hvordan er Veiret? Ei, hvad er det, De gjemmer?

Rosina.

Intet, min Herre! det er kun Teksten til Sangen om en skinsyg, gammel Elsker.

Bartolo.

Hvorledes? om en skinsyg, gammel Elsker. —

Figaro.

Hvor listig.

Bartolo.

Jeg forstaar ei, — en skinsyg, gammel Elsker?

Rosina.

Ja netop; saadan hedder det nye Stykke, som gaar saa tidt.

Bartolo.

Et Stykke, en Komedie? Det er sagtens en taabelig Historie, et herligt Sammensurium, saa langt og kjedeligt som Pokker; sligt er jo Mode, saadan er jo Tiden.

Rosina (lader Billetten falde ned paa Gaden.)

Nei, hvor uheldigt, Sangen blæste fra mig. O jeg beder Dem, hent den.

Bartolo.

Gjerne, gjerne! (gaar.)

Rosina (peger paa Brevet.)

Pst, Pst!

Greven (tager det op.)

Jeg har det.

Rosina.

Skjul Dem!

Greven.

Vær kun rolig.

Bartolo (kommer ud paa Gaden.)

Det er her ikke.

Rosina.

Aa, Vinden har vist ført det med sig; se efter.

Bartolo (søger.)

Jeg ser det ikke (assides.) Jeg mærker Uraad — hvad er dette! for Pokker, har hun mig ført bag Lyset? (høit.) Fra Vinduet, bort fra Vinduet! hører De ei hvad jeg siger? Straks bort fra Vinduet!

Rosina.

Rolig, rolig; nu gaar jeg.

Bartolo.

Jeg den Balkon lader straks tilmure. Bort, Du Falske (gaar ind.)

Rosina (gaar ind.)

Ak, et usselt Liv jeg fører.

Greven.

Hvor jeg beklager hende! en saa sørgelig Skjæbne maa opvække min Medynk.

Figaro.

Hurtig, hurtig! lad se, hvad hun har skrevet.

Greven (giver ham Billetten.)

Ja skynd Dig, læs det.

Figaro (læser.)

Jeg har set Dem saa ofte, at min Nysgjerrighed er blevet vakt. Min Formynder gaar herfra om et Øieblik. Giv mig, saasnart han er borte, Leilighed til at erfare Deres Navn, Deres Stilling og Deres Hensigter. Jeg kan aldrig vise mig paa Balkonen, uden at min Plageaand straks er ved Siden af mig. Vær imidlertid overbevist om, at Ingen er mere beredt til at bryde sine Lænker end Deres ulykkelige Rosina.

Greven.

Nuvel, jeg bryder dem. Lad mig blot høre, hvad er din Mening om denne gamle Herre?

Figaro.

En gammel, gnaven Satan, mistænksom, ond og gjerrig; et gammelt Fugleskræmsel, som gjør Kur til de Unge. Vil De blot tænke, for at kunne snart faa Fingre i hendes Eiendom har han besluttet, at han hende vil ægte; den Kjæltring!

Greven.

Tys.

Figaro.

Se Døren aabnes (De trække sig tilbage.)

Bartolo (kommer ud.)

Aabn ei Døren for Nogen før jeg kommer tilbage. Hvis Don Basilio imedens skulde komme, saa bed ham vente (til sig selv.) Altsaa skal jeg idag da ægte hende! Ja, nu hurtig den Sag maa ha'e en Ende (gaar.)

Greven.

Idag alt vil Du ægte min Rosina! nei bi, Du gamle Daare. Men sig mig engang, hvem er den Don Basilio?

Figaro.

Det er En, som til Alt sig lader bruge, en ægte Hykler som la'er sig godt betale og altid trænger til Penge. Her han gi'er Timer som Musikus og synger med Rosina.

Greven.

Herligt, herligt! jeg skal ham mindes.

Figaro.

Tænk paa hvorledes De den smukke Rosina nu bedst kan tilfredsstille.

Greven.

Hun maa ei ane hverken mit Navn eller min Stand. Jeg vil mig sikkre forinden, at mig hun elsker, mig ene i hele Verden, og ei den Rigdom eller Rang, som jeg besidder. Ah, hvis Du kunde?

Figaro.

Hvem, jeg? Jovist, nei De selv maa det prøve.

Greven.

Det prøve, hvorledes?

Figaro.

Tys, stille! jeg tror hun kommer. Ja rigtig, det er hende; der bag ved Jalousien der staar Rosina. Hurtig, hurtig! til Angreb! Ingen ser os. Syng straks en lille Vise, hvori forblommet De Deres Kjærlighed kan tolke.

Greven.

En lille Vise.

Figaro.

Javist, kom og tag Guitaren; rask til Værket!

Greven.

Jeg tør ei.

Figaro.

O hvilken Daarskab!

Greven.

Nuvel, saa kom da (tager mod Guitaren.)

Hvis mit Navn at erfare Du venter,
Fra min Læbe her Svaret Du henter.
Lindoro jeg hedder,
Og tro Dig tilbeder,
Mig Kjærlighed fører,
Dens Røst kun jeg hører;
Mine Tanker ved Dag og ved Nat
Dvæle ømt hos min elskede Skat.

Rosina.

Vedbliv Kjære, o bliv ikkun ved!

Figaro.

Nei hør blot, det kan de lide.

Greven.

O hvilken Lykke!

Figaro.

Ah, Bravo! det lykkes! syng mere.

Greven.

Dog med ham, som forelsket her klager,
Du ei Glands eller Rigdom modtager.
Intet jeg eier;
Men Elskov opveier
De Skatte, Veninde,
Som snart kan forsvinde;
Mine Tanker ved Dag og ved Nat
Dvæle ømt hos min elskede Skat.

Rosina.

Den forelskede, trofaste Dame har selv ei Rigdom og Guld — Ah!
(lukker hurtig Vinduet.)

Greven.

O Himmel!

Figaro.

Hvad er det, hun hører op! Man har hende sikkert forstyrret; hun trak sig rent tilbage.

Greven.

Ha hvilken Plage! mit Hjerte brænder og banker. Hvad det end koster, jeg tale maa idag med min Rosina; kun Du kan med Raad staa mig bi.

Figaro.

Ei, ei, hvor heftig! — nuvel, ja, jeg staar Dem bi (strækker Haanden ud efter Penge.)

Greven.

O herligt! idag alt maa Du stræbe mig at føre ind i Huset. Sig mig, hvad vil Du gjøre? hurtig, kjære Figaro, Du mangler aldrig Indfald.

Figaro

Det er vanskeligt — dog jo — lad se, idag alt? (ser i den tomme Haand.)

Greven.

Nu hurtig, et Indfald (giver ham sin Pung.) Se der, vær Du kun tryg; jeg for din Møie rigeligt skal Dig lønne.

Figaro.

Et Ord?

Greven.

Paa Ære?

Figaro.

Altsaa Penge med begge Hænder?

Greven.

Alt hvad Du ønsker; Figaro, hurtig!

Figaro.

Velan da, jeg Dem tilhører; jeg er Deres i Livet og i Døden. De kan befale; Geniet paa sin Vinge sig kan hæve, naar Guldets Klokker klinge.

Guldets Glands, som Øiet blænder,
Straks en Flamme i Hjertet tænder;
Som Vulkanen, naar den brænder,
Hjertet banker Slag i Slag.

Greven.

Lad os ikke længer tøve.
Man Talentet jo bør øve;
Lad mig snart du se en Prøve,
Staa som Mester i dit Fag.

Figaro.

Hvad om De Dem nu forklædte,
For Eksempel, som en Rytter?

Greven.
Som en Rytter?

Figaro.
Ja, Hr. Greve!

Greven.
Som en Rytter — og hvad saa mer?

Figaro.
Et af vore Regimenter
Just idag hertil man venter.

Greven.
Ja og Obersten jeg kjender,
Han er en af mine Venner.

Figaro.
Det er godt.

Greven.
Hvorfor?

Figaro.
For Fanden!

Skaf Dem blot Kvarter hos Manden,
Og sin Dør han aabne maa.
Nu, hvad mener Deres Naade?
Denne Plan er ikke farlig.

Begge.
Den er herlig, ufeilbarlig;
Bravo, Bravo! det vil gaa!

Figaro.
Sagte, sagte! jeg faar et Indfald,
Se hvad Guldet virke kan;
Lidt beskjænket og beruset
Maa sig Greven stille an.

Greven.
Jeg beruset?

Figaro.
Ja, Hr. Greve!

Greven.
Jeg beruset; — men hvorfor?

Figaro.
Naar De har en lille Rus
Ei den Gamle aner Svig,
Ganske let da, stol paa mig,
Adgang faar De i hans Hus.

Begge.
Det er herligt, ufeilbarligt
Bravo, Bravo! det vil gaa!

Greven.
Altsaa.

Figaro.
Til Værket.

Greven.
Nu gaa vi, kom da!
(standser.)

Men, hvor kan man sligt dog glemme?
Ei jeg ved, hvor Du logerer;
Nævn din Bopæl, sig mig den?

Figaro.
Hvad, min Bopæl! (peger ud) der i Gaden;
Hør nu efter og pas godt paa.
Nummer Halvfjerds det er,
Følg blot min Finger;
Se, over Døren
Bækkenet svinger.
I mine Vindver
Kan De se Krukker,
Draaber og Plaster,
Æsker og Dukker
Af Alabaster,
Alt hvad paa Kloden
Skabes af Moden,
Lugtende Flasker,
Blomster og Masker,
Alting De ser;
De af alt dette
Fluks kan Dem gjætte
Til mit Kvarter.

Greven.
Jeg Alting fatter.

Figaro.
Rask, Deres Naade!

Greven.
Men vær forsigtig.

Figaro.
Lad mig blot raade.

Greven.
Paa Dig jeg lider.

Figaro.
Og snart mig bringer?

Greven.
Hvilket, Ven Figaro?

Figaro.
Af det, som klinger.

Greven.
Sikkert, paa Ære!

Figaro.
Blanke Dukater?

Greven.
Alt Du begjære,
Naar blot det lykkes.

Figaro.
De ikke tvivle maa,
Godt vil det gaa;
Stol trygt paa mig,
Vort Maal vi naa.

Greven.

Himmelske Tanke!
Hjertet i Barmen
Føler jeg banke
Af salig Glæde;
Haab mig besjæler,
Det for mig svæver,
Modet det hæver
Og Held mig spaar.
Af salig Glæde
Høit Hjertet slaar.

Figaro.

Alt kan mit Øre
Guldklangen høre,
Himmelske Tanke,
Guld vil der vanke,
Det til mig regner
Lysteligt ned!
Haab mig omsvæver
Og Modet hæver,
Alting vil lykkes,
Godt vil det gaa;
Nu flink til Sagen,
Det gryr ad Dagen,
Folk er paa Gaden,
Afsted vi maa.

Andet Akt.

Værelse i Bartolos Hus med Døre til Siderne og en Balkon i Baggrunden.

Første Scene.

Rosina, siden Figaro.

Rosina.

Nys en stærk og mægtig Røst
I mit Indre lifligt lød,
Elskov vaagned i mit Bryst
Og sin Fryd i Hjertet gød;
Du, Lindoro, nu er min,
Og Rosina kun vorder din!

Lad den Gamle sige Nei,
Al hans Snakken nytter ei,
Vil han bruge List og Magt,
Mig han finder uforsagt;
Thi, Lindoro, Du er min
Og Rosina kun vorder din.

Vel er jeg føielig,
Venlig min Tale,
Vant til at lyde,
Ei at befale,
Og af mit Sindelag
From som et Lam;
Men vil man tvinge mig,
Kan man opbringe mig,
Da er Rosina ei saa tam.
Trods al den Gamles Magt
Er det min fulde Agt
Af bedste Flid at narre ham;
Jeg kjæk og uforsagt
Trodser hans Magt.

Ja, ja; Seiren er min (forsegler en Billet ved Bordet.) Naar blot jeg kunde sende ham disse Linier; men her jeg jo paa Ingen tør stole, Tusind Øine mig bevogte. Dog i alt Fald jeg Billetten vil forsegle. Med Figaro jeg saa ham her fra mit Vindue fortroligt at tale meget længe. Figaro er Manden, der her mig kunde nytte; thi han og ingen Anden mig kan beskytte (gjemmer Billetten i sin Kjolelomme.)

Figaro.

Se Godmorgen, min Frøken!

Rosina.

Godmorgen, min Hr. Figaro!

Figaro.

Befinder De Dem vel?

Rosina.

Jeg dør af Kjedsomhed.

Figaro.

For Fanden, hvad, af Kjedsomhed; en Pige, som er smuk og fuld af Talenter.

Rosina.

Jovist, en deilig Tidsfordriv! Hvortil nytte vel Talenter, hvad hjælper mig min Skjønhed, naar inden fire Mure jeg maa leve? Jeg er her jo, som om jeg var i Graven.

Figaro.

Min bedste Frøken, nei fy! i Graven! — jeg tænker —

Rosina.

Nu Døren gaar.

Figaro.

Den Gamle?

Rosina.

Netop; herind han kommer.

Figaro.

Jeg mig skjuler; men om lidt vi mødes atter. Jeg har Nyt Dem at fortælle.

Rosina.

Ogsaa jeg, kjære Figaro.

Figaro.

Fortræffeligt! — nu hurtig! (skjuler sig bag en Dør tilvenstre.)

Rosina.

Han skal mig hjælpe.

Anden Scene.

Rosina, Bartolo og Basilio.

Bartolo (fra høire Side.

Aa den fordømte Figaro! den Kjæltring! den Forræder! hvor han mig driller.

Rosina.

Nu, hvad Ondt er der hændet?

Bartolo.

Har vel Nogen set Magen? Et Hospital har den Slyngel mig gjort af hele Huset med sine Drauber, Plastre og Fandens Kunster. Svar, min Frøken, har Barberen været hos dem?

Rosina.

Hvorfor?

Bartolo.

Fordi jeg vil det vide.

Rosina.

Er maaske han Dem farlig?

Bartolo.

Ja, hvorfor ikke.

Rosina.

Nuvel, saa hør da. Han fast en Time her har været. Jeg finder denne Figaro saa net og saa beleven, hans Øine er saa varme — (afsides, idet hun gaar ud tilvenstre i Baggrunden.) Du gamle Drage, brist Du nu af Harme.

Bartolo.

Nei hør mig til den Næsvis, det Lønnen for al min Kjærlighed skal være. Ganske vist, den Barber har hende Nykker sat i Ho'edet. Monsieur Figaro, bi kun, jeg skal Dig nok knække Modet (til Basilio, der træder ind fra høire Side.) Ei, Don Basilio, I kommer høist beleiligt. Ganske sikkert, om hun vil eller ei, endnu idag vil jeg ægte min Rosina. Har I det fattet?

Basilio.

Jo, jeg fatter fortræffeligt. Jeg netop kommer for i Stilhed Jer at melde, at her til Byen er arriveret Grev Almaviva.

Bartolo.

Han, som hemmeligt snuste efter Rosina?

Basilio.

Ja, ganske rigtig.

Bartolo.

For Djævlen, ham maa vi ha'e af Veien.

Basilio.

Vistnok; men underhaanden.

Bartolo.

Hvad mener I?

Basilio.

Jeg mener, med det Gode. Man snildt maa se en Løgn at sprede ud, som ham i Alles Øine kan rigtig sværte og Alle fra ham fjerne; jeg paata'er mig den Sag. Om nogle Dage, tro I kun mig — jeg sværger ved min Ære — han af Sevillas Port skal ude være.

Bartolo.

I altsaa tror da?

Basilio.

Systemet er fortræffeligt og kan ei feile.

Bartolo.

Var det muligt paa denne Maade?

Basilio.

Sig, kjender I Bagtalelsens gode, skjulte Kræfter?

Bartolo.

Nei, jeg tilstaar.

Basilio.

Naa, saa giv Agt da nu og og hør efter.

Som en Luftning, der fjernt sig hæver,
Som en Viftning, der sagte svæver,
Først Bagtalelsen begynder,
Sagte mumler den og nynner;
Derpaa lister den sig frem.
Ganske sagte den sig sniger,
Samler Kræfter, altid stiger,
Snart det hvidsker i hvert Øre,
Alle lytte, Alle høre;
Overalt den mere dristig
Vandrer fremad, snild og listig,
Og hvert Hoved og hver Hjerne
Gjør fortumlet og forrykt.
Intet mer dens Vei kan hæmme,
Snart den løfter høit sin Stemme,
Hæver sig, imens den vandrer,
Og bestandig Plads forandrer,
Som et Uveir, som en Torden
Raser hen den over Jorden,
Brummer, suser, brager, bruser,
Alt af Skræk forstenet staar;
Nu den mægtig sig forplanter,
Bryder frem fra alle Kanter,
Og dens Torden vældigt toner,
Som en Salve af Kanoner,
Som naar sig Orkaner hæver,
Som naar hele Jorden bæver,
Intet standse den formaar.
Og den Arme, man bagtaler,
Segner under disse Kvaler;
Under denne Klaffersvøbe
Alting knuses og forgaar.

Naa, har I det fattet?

Bartolo.

Herligt, min Tro! men jeg frygter det varer for længe; her det kniber paa Tiden. Nei, lad mig bare raade. Kom, Basilio, følg med ind i min Stue, en Koncept til Kontrakten vi der vil skrive. Er vi først Mand og Kone, jeg tale skal min Tro i en anden Tone; thi disse Lapse jeg hader som Pesten.

Basilio.

Kom blot med Pengene, saa giver sig nok Resten (gaar med Bartolo).

Tredie Scene.

Figaro og Rosina.

Figaro (træder frem.)

Ah, Bravo! det var heldigt, jeg Alting hørte. Du gode, gamle Doktor, slaa Dig den Sag af Tanker — din Kone! nei undskyld, for Dig der sligt ei vanker. Blot Rosina nu straks jeg kunde finde. Ih, se hvor heldigt!

Rosina.

Nuvel, min kjære Figaro?

Figaro.

Jeg Nyt har at fortælle.

Rosina.

Saa, og hvilket?

Figaro.

Her bli'er Glæde i Huset.

Rosina.

Jeg kan Dem ei forstaa.

Figaro.

Saa hør nu efter. Hr. Bartolo har svoret høit ved sin Ære, at min Frøken idag hans Brud skal være.

Rosina.

De spøger.

Figaro.

Nei, det er Alvor. Han skriver nu Kontrakten med den fromme Basilio derinde i sit Kammer.

Rosina.

Godt, han komme naar han vil; jeg skal ham vise, han spiller farligt Spil. Men hør nu, kjære Figaro, jeg saa Dem staa her nedenfor Altanen og tale med en Herre?

Figaro.

Ja, det er min Fætter, — et meget vakkert Menneske, trofast Hjerte, herlig Forstand. Han er her for at studere sin Jura; den stakkels Knøs søge vil sin Lykke.

Rosina.

Sin Lykke — den er ham vis.

Figaro.

Saa, — ja den Sag er dog tvivlsom; jeg vil betro Dem, han har en hæslig Lyde.

Rosina.

En hæslig Lyde.

Figaro.

Ja, tænk Dem, han er tilgavns forelsket.

Rosina.

Ah, forelsket; jeg ønskede om muligt at hjælpe og beskytte ham.

Figaro.

Nei, ser man.

Rosina.

Og hvorfor ikke?

Figaro.

Aa jo!

Rosina.

Og nu hans Elskede; sig mig, bor hun her i Byen?

Figaro.

Javist, — lad se, her i Gaden.

Rosina.

Og er deilig?

Figaro.

Aa hun er yndig. Jeg skal Dem hende male med et Par Streger. Lidt smækker, fuld af Ynde, med brune Lokker, Kinder som to Roser, et livligt Øie, lutter Fyr og Flamme.

Rosina.

Og Navnet.

Figaro.

Det vil De vide. Ja Navnet hende ligner; hun hedder —

Rosina.

Nuvel, hun hedder? —

Figaro.

Hør nu efter; hun hedder R—o

Rosina.

Ro

Figaro.

S—i

Rosnna.

Si

Figaro.

N—a.

Rosina.

Na

Begge.

Rosina!

Rosina.

Tør jeg tro det? De ei mig sviger?
Livets Lykke de Ord afmalte;
Alt hans Blikke det fortalte,
Jeg det længe anet har.

Figaro.

Den, Lindoro ømt tilbeder,
Ingen Anden er end Eder.
Hende Amor godt veileder
Men hun har ei mig til Nar.

Rosina.

Sig mig, Kjære, kan Lindoro
Jeg ei snart i Tale faa?

Figaro.

Blot taalmodig; snart Lindoro
Vil for Deres Øine staa.

Rosina.

Her han kommer, Bravo, Bravo!
Blot han varsomt hid sig sniger;
Utaalmodig Længslen stiger
Og mit Hjerte heftigt slaar.

Figaro.
Han blot venter en Befaling!
Sige Nei kan De ei nænne?
Blot to Linier De ham sende,
Og da straks han for Dem staar.
Hvad, De tier?

Rosina.
Ak, jeg tør ei.

Figaro.
Frisk, ei bange.

Rosina.
Mod det kræver.

Figaro.
Blot to Linier.

Rosina.
Hvor jeg bæver!

Figaro (dypper Pennen og rækker hende den).
Ih, fat Mod! kun rask, — se der!
Hurtig, Hurtig! skriv nu Brevet.

Rosina (tager Brevet op af Lommen).
Skrive Brevet — det er alt her.
(giver det til Figaro).

Figaro.
Aa, det var skrevet!
Se, den skjælmske, lille Slange
Hun i List selv mig kan fange.

Rosina.
Al min Angst er nu tilende
Og mit Hjerte roligt slaar.

Figaro.
Til at binde an med hende
Al min Klogskab ei forslaar.

Rosina.
Amor, Du Dig af mig tage
Og min gode Engel vær.

Figaro.
Jeg i Kunsten at bedrage
Taber mod min Lærling her (gaar).

Fjerde Scene.

Rosina. Bartolo.

Rosina.
Hvor jeg er let om Hjertet og hvor Figaro dog er ærlig og tjenstagtig.

Bartolo.
Aa, sig mig med det Gode og uden Omsvøb, elskede Rosina, hvad vilde den Barber nu her i Huset?

Rosina.
Figaro? jeg ved ei.

Bartolo.
Har han talt? —

Rosina (afbryder).
Ja, med mig.

Bartolo.
Hvad har han sagt Dem?

Rosina.
Aa, han har talt om lutter Bagateller, som De jo nok kan vide; om den stakkels, lille Marcellina.

Bartolo.
Ser man det. Vi, jeg tør vædde — kom lidt herhen — Ei, for Fanden! hvad betyder den Finger, som af Blæk er saa sværtet?

Rosina.
Sværtet — ja rigtig. Tænk Dem, jeg havde brændt den og her i Blækket derfor straks den dypped'.

Bartolo (sagte).
Det er Løgn (tæller Brevpapiret paa Bordet). Og disse Blade? der er kun fem, og det sjette?

Rosina.
Det sjette — ja, rigtig — brugte jeg til at svøbe om lidt Konfekt til Marcellina.

Bartolo.
Fortræffeligt; — men Pennen, hvorfor er den da skaaret?

Rosina.
Fordi jeg nylig med Pennen har tegnet mig et Mønster paa min Ramme.

Bartolo.
Et Mønster?

Rosina.
Et Mønster?

Bartolo.
Min Frøken ei mig narrer.

Rosina.
Man kan —

Bartolo.
Stille!

Rosina.
Sig brænde —

Bartolo.
Al denne Snak —

Rosina.
Man kan —

Bartolo.
Har nu en Ende.

Her et Ark Papir jeg savner,
Deres List til Intet gavner;
Blæk paa Fingren Dem forraader,
Derved er min Mistro vækket,
Deres Nei Dem Intet baader,
De, Rosina, har mig gjækket.
Slige Finter lykkes ikke,

Man saa let ei narrer mig.
De slaar Øiet ned til Jorden,
Luerød er Kinden vorden;
Jeg kan tænke, deres Hjerte
Af Hr. Amor Flauser lærte,
At den Ting, det ømt begjærte,
Var en Smule Kjærlighed.
Se kun op og svar oprigtig,
Har jeg Ret? er det ei rigtig?
Her Forstillelse ei nytter,
Vid, at mig man narrer ei.
De skal ikke længer lede,
Kjæresten er alt tilstede;
Jeg Dem ærligt vil tilbede,
Kom til Alteret med mig.

Lad de unge Lapse fare,
Hvortil nytter denne Skare?
Brillenæsen, Hanekammen
Kun udmærker hele Stammen,
Narens Fortrin kun de har.
Skjøndt de have Modens Tone,
Er de slemme mod en Kone
Og en Pige faar sin Plage
Ved at ægte slig en Nar.
Dog, ifald De spag ei bliver,
Men maaske en Kurv mig giver,
Frygt da for, at i min Iver
Alle Vinduer jeg tilmurer,
Stiller ved hver Dør en Lurer,
Spionerer hver en Vei.
Under Vagt af Laas og Hængsler
Jeg min smukke Frøken fængsler;
Lad saa alle Lapse spanke
Rundt omkring med Elskovs Tanke,
Ei et Blik der mer vil vanke,
Nei, nei, nei, nei, nei, nei, nei!

Om al Eders List I samle,
Holder I mig ei for Nar;
Jeg med Eder op skal hamle,
Man ei mig ved Næsen ta'r (gaar).

Rosina.

Alt dette kan ei nytte, hverken Døre eller Laase Dig kan beskytte. Gamle Forblindede, mig Du ikke lænker. Med Venlighed en Kvinde sig, from og stille, kan finde i sin Skjæbne; men mod Magt og mod Rænker maa man sig væbne (gaar).

Femte Scene.

Marcellina. Greven. Bartolo, senere Rosina og Basilio.

Marcellina (fra venstre Side).

Her har den hele Morgenstund ei været mindste Ro, altid her larmes. Nu den Gamle er vred og for Rosina er hans Beilen en Pest; han burde vide, lige Børn lege bedst (det banker). Hvem banker?

Greven (udenfor).

Luk op dog!

Marcellina.

Nu da, saa hold dog op! ih, for Pokker! giv blot en Smule Tid (gaar for at lukke op).

Greven
(klædt som Dragon og forstilt drukken).

Holla, Heida! kan I høre?
Folk i Huset, Hei!
Vil da Ingen her sig røre?
Folk i Huset, Hei!

Bartolo (kommer).

Hvem er det? hvad vil den Tølper?
Han er drukken, hvad vil han?

Greven.

Holla, Heida! er I døve?
Folk i Huset, Hei!

Bartolo.

Hr. Dragon, sig, hvad er Grunden?

Greven.

Ah, se der! tak, høist forbunden.
Er min Herre—ja hvordan var det nu—
Er min Herre en vis Ballardo?

Bartolo.

Hvad, Ballardo!

Greven.

Nu da, Bartoldo?

Bartolo.

Hvad Bartoldo, hvad Bartoldo.
Gaa! for Fanden, pak sig blot!
Jeg mig kalder Doktor Bartolo.

Greven.

Ah, Bravissimo! Doktor Bartolo!
Doktor Bartolo, eller Barbaro,
Ei stor Forskjel det kan være.
Men jeg ser jo ei den Kjære, (afsides.)
Skal forgjæves bort jeg gaa?

Bartalo.

Jeg min Harme ei kan bære;
Dog jeg rolig lade maa.

Greven.

Altsaa Herren sig Doktor kalder?

Bartolo.

Doktor; hvis det Dem gefalder.

Greven.

Godt Brorlille, kom og kys mig;
Kom Kollega!

Bartolo.

Kollega?

Greven.

Ja!
Det I havde nok ei ventet?
Jeg er Smed ved Regimentet;
Nu skal I Kvarter mig give,
Her er Sedlen, kan I se (giver Bartolo en Indkvarteringsbillet).

Hvor kan dog Rosina være?
Hører hun ei denne Larm?
Kom, o kom dog snart, Du Kjære,
Til en trofast Elskers Barm.

Bartolo.
Det for galt er, paa min Ære,
Ei jeg styre kan min Harm;
Men forsigtig maa jeg være,
Ellers gjør han mig Alarm.

Rosina (kommer).
En Dragon her hos den Gamle!
Hvad betyder denne Larm?

Greven (afsides).
Ha, Rosina! o hvilken Glæde!

Rosina.
Hvor han stirrer, — han sig nærmer —

Greven (sagte til Rosina).
Se Lindoro!

Rosina.
Her tilstede!
Vær forsigtig, røb Dem ei.

Bartolo (til Rosina).
Straks herfra De Dem forføie;
Hurtig ind i deres Kammer!

Rosina.
Vel, men hør saa op at støie.

Bartolo.
Hurtig, gaa straks deres Vei!

Greven (holder Rosina tilbage).
Kom, min Engel, vi vil følges.

Bartolo.
Og hvorhen, om De behager?

Greven.
Til Kasernen hun mig ledsager.

Bartolo.
Men er Manden fra Forstanden!

Greven.
Elskte!

Rosina.
Forsigtig.

Bartolo.
Nei, for Fanden!
Han kan ikke blive her,
Jeg ham ikke gi'er Kvarter.

Greven.
Hvad behager?

Bartolo.
Nei, jeg gjentager det;
Jeg er fri for Indkvartering.

Greven.
I er Fanden,

Bartolo.
Jo, min Herre,
Som jeg siger; og i Sagen
Lægger jeg Bevis for Dagen.
(gaar hen og søger i sine Skuffer).

Greven (sagte til Rosina).
Siden jeg ei her kan blive,
Tag mod dette (vil give hende en Billet).

Rosina.
Vogt Dem, han skotter.

Bartolo.
Hvor kan Sedlen være henne?
Her jeg ved den findes maa.

Greven og Rosina.
Hvilket Udfald, hvilken Ende
Vil den hele Sag vel faa?

Bartolo.
Stop! her den er (læser).
„Foreviseren af denne Seddel, Doktor Bartolo, er fritaget for Indkvartering."

Greven (slaar Sedlen fra ham).
Væk med den til Helvede!
Ingen Snak, giv mig Kvarter!

Bartolo.
Hvad tør Herren sig indbilde?

Greven.
Stille, vi ei Ord vil spilde,
En Soldat han ei maa drille;
Kort og godt, jeg bliver her.

Bartolo.
Bliver her?

Greven.
Javist, for Fanden!

Bartolo (henter sin Stok).
Straks han af mit Hus skal være,
Jeg med Stokken skal ham lære,
At jeg ikke spøger mer.

Greven.
Naa, De ønsker maaske Bataille?
Godt, det vented' jeg just paa.
Det er herligt! kom, min Hærre,
Lad os straks en Prøve faa.
Vær opmærksom, her er Graven,
(slaar en Kreds med sin Kaarde).
Han, Hr. Dokter, han er Fjenden;
Her staar Vennen, (sagte til Rosina) Lad Tørklædet falde,
Giv nu Agt, pas nu paa!
(lader Billetten falde, ovenpaa hvilken Rosina kaster sit Lommetorklæde.)

Bartolo.
Stop, saa sagte.

Greven.
Naa, hvad nu?

Bartolo.
Hid med Papiret, hid med Papiret!

Greven (rækker Rosina Torklædet og Billetten).
Ja, naar en Recept det gjælder;
Men den Seddel vil jeg Damen,
Som den tabte, gi'e igjen.

Rosina.
Takker, takker!

Bartolo.
Takker, takker!
Hid med Brevet, hid med Brevet!
Hurtig, adlyd min Befaling,
Jeg vil se det straks paastand.

Greven.
Mer Bataille — vel, kom an!

Rosina (bytter Sedlen om med en anden).
Det Papir, som her jeg tabte
Og som al den Uro skabte,
Er jo kun en Vaskerliste.

Bartolo.
Det er Finter, straks giv hid!

Marcellina.
Her er Barberen.

Bartolo (ser i Sedlen).
Jeg havde Uret.

Marcellina.
Hvad er dette?

Bartolo.
Vaskerlisten.

Greven og Rosina.
Bravo! han sig la'er bedrage;
Nu han staar der som en Nar.

Bartolo.
Ser man, feil jeg kunde tage;
Tænk, hvor dumt jeg ad mig bar.

Marcellina.
Hvordan skal jeg dog opdage,
Hvad sig her tildraget har?

Basilio
(kommer med et Nodeblad i Haanden.)
Do, re, mi, fa, sol, la, si —
Hvad er det for en Husar?

Rosina.
Uden Ophør paa mig at skjænde!
Skal den Plage aldrig ende?
Skal jeg aldrig Glæden kjende?
Jeg udholder ei den Kval.

Bartolo.
Ak! Rosina, bedste Pige.

Greven.
Kom kun her, jeg skal Dig lære
Imod Damer grov at være.

Bartolo.
Vil han bare artig være.

Greven.
Er det ei en evig Skam?
Jeg til Straf vil myrde ham!

De Andre.
Kom til Bistand!

Sjette Scene.

De Forrige. Figaro og senere Vagten.

Figaro.
Hvilken Larm!
Hvad er paafærde?
Hør, hvilken Støien!
Se, hvor fortumlet,
Se, hvor forfløien!
Nede paa Gaden
Alle forsamle sig,
Bli'r det ei roligt
Henter man Vagt.
(sagte.)
Bedste Hr. Greve,
Tag Dem iagt!

Bartolo.
Fred vil jeg have.

Greven.
Han er af Lave.

Bartolo.
Han skal for Retten.

Greven.
Ei her fra Pletten.

Figaro.
Min Hr. Dragon, om
Jeg maa Dem raade,
Med Deres Vrede
De holde Maade;
Min Hr. Dragon, det
Dem ei vil baade,
Hvis De os tvinger
At bruge Magt.
(sagte.)
Bedste Hr. Greve,
Tag Dem iagt.

Greven.
Den Bjørnetrækker!

Bartolo.
Din Hals jeg knækker!

De Andre.
Rolig, Hr. Doktor!

Bartolo.
Nei, lad mig være!

De Andre.
Vær dog fornuftig.

Greven.
Jeg ham skal lære.

De Andre.
Rolig I Herrer
Være nu maa!

Greven.
Han for sin Høflighed
Lønnen skal faa.

De Andre.
Rolig I Herrer,
Holder dog Fred!
(det banker.)
Stille! nu banker det;
Hvem mon det er?

Bartolo.
Hvem der? hvem der?

Vagten (udenfor).
Patrollen, Patrollen!
Luk op paastand!

De Andre.
Patrollen, Patrollen!
Hvad skal vi gjøre?

Greven og Bartolo.
Nu faar vi høre,
Nu skal vi se!

Alle.
Vil Deres Komme
Os bringe Fordel,
Eller Fortred?

Vagten.
Alle stille!
Ingen Støien!
Mine Herrer,
Hurtig svar,
Hvorfor denne
Megen Larmen?
Sig, hvad Aarsag
Til den var?

Bartolo.
Han mig vilde masacrere,
Med sin Sabel hugge ned.

Figaro.
Jeg er kommet her, min Herre,
For at mægle almen Fred.

Basilio og Marcelline
Vil De tænke Dem, min Herre,
Mig han vilde myrde med.

Greven.
Han, som skal mig indkvartere,
Han vil jage mig afsted.

Rosina.
De med ham maa over bære,
Vinen lidt har virket med.

Anføreren for Vagten.
Jeg forstaar Dem, jeg forstaar Dem.
Hr. Dragon, han arresteres;
Følg med Vagten straks afsted!

Greven.
Arresteres — ei et Fjed!
(giver sig tilkjende for Anføreren, som ærbødigt hilser paa ham. Bartolo ser dette og bliver maallos staaende, som livlos.)

De Andre.
Hel ubevægelig
Han som en Støtte staar;
Se, af Forbauselse
Fast han forgaar.

Bartolo (farer op).
Pak Jer bort straks paastand
Af mit Hus alle Mand!

Vagten.
Stille her og hold Fred!
Gjør I Støi, da følg med!

Anføreren.
Ingen her maa molesteres,
Jeg befaler Rolighed.

Bartolo.
Er I gale?
Lad mig tale!

Alle.
Holder Fred, holder Fred!
Alting larmer i min Tanke,
Som naar Smedens Hamre banke;
Larmen vokser, aldrig standser,
Den bedøver alle Sandser
Og frembringer Helveds Kval.
Saa den Ene, saa den Anden
Dundrer mig igjennem Panden,
Man maa næsten blive gal.

Tredie Akt.

Samme Dekoration.

Første Scene.

Bartolo. Greven.

Bartolo.
Den Vei jeg kunde sparet; om Soldaten jeg Intet har erfaret, Ingen ham kjender i hele Regimentet. Formodentlig, — ja, for Pokker, den Ting er klar, — er Manden af Grev Almaviva sendt mig paa Halsen, for at prøve om han mig snildt kunde Rosina frarøve; man er jo paa min Ære ei sikker i sit Hus (det banker). Hvad nu? det banker! Hvem, hvem er der? Hvem det saa end kan være, jeg er paa Post og la'er mig ikke besnære.

Greven (klædt som Syngelærer).
Himlen Glæde Dem beskjære! (bukker.)

Bartolo.
Jeg Dem takker; men nu videre.

Greven.
Dem og alle Deres Kjære! (bukker.)

Bartolo.
Høist forbunden, saa mange Tak!

Greven.
Himlen Glæde Dem beskjære! (bukker.)

Bartolo.
De i Sandhed meget artig er.

Greven.
Dem og alle Deres Kjære! (bukker.)

Bartolo.
Deres Tjener, saa mange Tak!
(assides.)
Dette Ansigt skal jeg kjende.

Greven (assides).
Sidste Gang var jeg uheldig.

Bartolo.
Dog hvorfra jeg mindes ikke.

Greven.
Men jeg haaber med den Gamle
Under denne ny Forklædning
Bedre lykkes skal min Plan.

Bartolo.
Hvem mon det dog være kan?

Greven.
Daglig Deres Held tiltage! (bukker.)

Bartolo.
Jeg har hørt det; o hvilken Plage!

Greven.
Lutter Fred og glade Dage (bukker).

Bartolo.
Basta, Basta, Basta, Basta!
Saa, for Djævlen, hold dog op.

Greven.
Glæde! (bukker.)

Bartolo (vrængende).
Glæde! (bukker.)

Greven.
Lykke!

Bartolo.
Lykke.
Jeg har hørt det, ha! hvilken Plage!

Greven.
Daglig Deres Held tiltage!
Glæde! Lykke!

Bartalo.
Basta, Basta!

Greven.
Godt, den Gamle mig ei kjender,
Lykken tror jeg nu sig vender;
Amor mig sin Bistand sender
Mod den gamle Abekat.

Bartolo.
Hvorhen jeg idag mig vender
Plageaander Skjæbnen sender;
Mon da aldrig dette ender?
Jeg tror Dagen er besat.

I Korthed nu, min Herre! Hvem er De, om jeg maa spørge?

Greven.
Don Alonso. Jeg bekjendt er som Musikus og Elev af Don Basilio.

Bartolo.
Hvad vil De?

Greven.
Don Basilio, den Stakkel, er saa daarlig og her mig sender.

Bartolo.
Min Gud, saa maa jeg til ham (vil gaa.)

Greven.
Nei, saa bi dog; ei den Sag er saa farlig.

Bartolo (assides.)
Denne Karl er fordægtig. (høit) Nei kom nu; følg med mig!

Greven.
Men, min Herre —

Bartolo.
Hvad godt?

Greven.
Jeg vilde sige —

Bartolo.
Tal ei saa sagte.

Greven.
Men —

Bartolo.
Hør dog, tal høiere.

Greven.
Nuvel, De kan befale; De skal høre Don Alonso forstaar at tale. (raabende) Jeg med Grev Almaviva —

Bartolo.
Stille, stille! tal dog sagte, jeg hører.

Greven.
Med Greven —

Bartolo.
Tys, for Himlens Skyld!

Greven (med dæmpet Stemme).
Med Greven jeg imorges tilfældigt traf sammen i et Værtshus i Byen. Der fik jeg Fingre paa dette lille Brev, som fra Jer Myndling til Hr. Greven er skrevet i disse Dage (giver Bartolo Billetten).

Bartolo.
Hvad ser jeg! det har hun skrevet.

Greven.
Don Basilio ved slet Intet om Sagen. Da nu for ham jeg kommer, for at give her en Time, jeg vilde foreslaa at være Dem til Nytte; thi se, med denne Seddel man jo kunde —

Bartolo.
Nu, hvad da?

Greven.
Hør nu efter. Naar om lidt jeg taler med deres Myndling, jeg hende for Eksempel jo kan fortælle at af en anden Dame jeg fik Billetten. De kan jo nok begribe, at Greven kun vil narre deres Myndling, og derfor —

Bartolo.
Ti lidt stille. De vil bagtale, ja, nu jeg godt Dem kjender; o herligt! Ja, De er en Elev af Don Basilio. Jeg skal skjønne taknemligt paa hvad De gjør, for kraftigt mig at hjælpe; straks jeg henter min Myndling. Se nu til, at det gaar paa denne Maade og brug al deres Snildhed.

Greven.
Lad mig kun raade. (Bartolo gaar ind til Rosina.) Jeg vidste intet andet Middel for hans Tiltro at vække end Billetten; nu er det sket. Uden dette Middel jeg herfra maatte liste som en Bedrager; men hurtig min Rosina Alting jeg vil betro. Hvis hun mig elsker, o hvilken salig Tanke! Der er hun — o Gud, Hjertet jeg føler banke.

Anden Scene.

Greven. Rosina. Bartolo.

Bartolo.
Kom ind, min lille Frøken. Don Alonso, kjære Rosina, vil give Dem en Time.

Rosina (gjenkjender Greven).
Ah!

Bartolo.
Hvad er hændet?

Rosina.
Foden jeg stødte.

Greven.
Tillad mig, en Plads paa denne Stol vil Smerten dæmpe. Hvis De behager, i Don Basilios Forfald jeg giver Dem en Time i hans Sted?

Rosina.
Med allerstørste Glæde, jeg er beredt.

Greven.
Hvad vil De synge?

Rosina.
Ifald det Dem behager vil en Vise jeg synge om en stakkels, elskende Pige, som sukker i et Fængsels bittre Kvaler.

Bartolo.
Jo, det er noget deiligt.

Greven.
Vi Tiden forhaler.

Rosina.
Maa jeg begynde.

Greven.
Min Frøken, som De befaler.

Rosina.
(synger en Arie.)

Greven.
Deilig Stemme! fortræffeligt!

Rosina.
Aa, altfor artig!

Bartolo.
Aa ja, deilig Stemme; men jeg finder Musiken rent forbandet. I min Tid var Musik dog noget andet. Der var nu for Eksempel i mine unge Dage en Vise, som Alverden dengang sang; giv Agt nu, Don Alonso, og hør engang:

Kan jeg dit Ønske gjætte,
Du søde Rosinette?
(talende.)
Egentlig staar der Mette,
Men jeg siger Rosinette.
Af Fryd jeg neppe sandser,
Mit Hjerte i mig dandser.
Tralalalala.

(hopper omkring og ser Figaro, som er kommet ind og staar og copierer ham.)

Tredie Scene.

De Forrige. Figaro.

Bartolo.
Bravo, min smukke Herre, ih se hvor deiligt!

Figaro.
Aa ingen Aarsag! Undskyld, jeg er ei Kunstner.

Bartolo.
Hvad godt? hvad vil I? naa, kan I svare?

Figaro.
Saa sagte. Som sædvanligt jeg kommer Jer at barbere.

Bartolo.
Veien I kunde sparet.

Figaro.
Saa for Fanden! Hvad skal jeg Stakkel gjøre? Alting imorges jeg fandt i lutter Røre og nu vil man paa Døren atter mig jage. I maa mig ikke tage for en lumpen Barber, der la'er sig narre! Lad kun en Anden komme, min Tid er nu omme.

Bartolo.
Saa kom da! (affides.) Jeg maa ham føie (høit, idet han giver ham et Knippe Nøgler.)

Se Jer nu for derinde; I Kammeret paa mit Skab I alt vil finde (tager Nøglerne fra ham). Nei stop, giv mig Nøglen (gaar).

Figaro.

Aa, havde jeg faaet Fingre i dette Knippe Nøgler, saa var vi hjulpne. Sig mig, er derimellem den Nøgle, som Altanen hist kan aabne?

Rosina.

Ja, sikkert, det er den største.

Bartolo (kommer tilbage.)

Aa, hvor enfoldigt! Den fordømte Barber jeg her lod blive. Figaro, her er Nøglen, gaa kun selv derind, her tæt ved Gangen paa Skabet I Alt vil finde; men tag Jer blot i Vare.

Figaro.

Vær I kun rolig (sagte til de Andre). Viktoria! hurtigt jeg iler; nu Mester vi spille.

Bartolo (trækker Greven tilside).

Det er den Knegt, som bragte hen til Greven Billetten fra Rosina.

Greven.

Han vistnok er en Skjælm af første Skuffe.

Bartolo.

Ja, men mig skal han ikke narre (man hører Støi af Porcellain, der falder ned). Aa, hvad var det, der faldt?

Rosina.

Hørte De Noget?

Bartolo.

Aa, den Barber, han bringer mig af Dage (løber ind til Figaro).

Greven.

Hvor Figaro er listig. Nu er vi ene. Elskede, o sig mig, vil Du igjennem Livet min Skjæbne med mig dele? O tal dog!

Rosina.

Ja, min Lindoro, helligt jeg det lover.

Greven
(til Bartolo, der træder ind med nogle Potteskaar).

Nuvel?

Bartolo.

Alting i Stykker. Tre Fade; fem, seks Tallerkener og to Terriner.

Figaro.

Og derfor sligt et Væsen. Dersom, til Lykke, jeg ikke havde grebet i en Nøgle, (viser de Andre Nøglen til Altanen) jeg sikkert i den forbandede Korridor i Mulm og Mørke mit Hoved imod Muren havde kløvet. Alt Dagslys er lukt ude, hvor kan man da passe —

Bartolo.

Hold nu op.

Figaro.

Vel, tag Plads da! (til de Andre.) Forsigtig!

Bartolo (sætter sig).

Saa kom da!

Fjerde Scene.

De Forrige. Don Basilio.

Rosina.

Don Basilio!

Greven.

Hu! hvad ser jeg?

Figaro.

Ny Spektakler!

Bartolo.

Hvad, I her?

Basilio (hilser).

Servitør til hele Kredsen.

Bartolo.

Men hvordan gaar dette til?

Rosina.

Af Angest jeg forgaar.

Greven og Figaro.

Her Fripostighed maa til.

Bartalo.

Don Basilio, hvordan gaar det?

Basilio.

Hvad, med mig?

Figaro.

Naa, hvilken Plage!
Skal jeg snart ei Herren rage?
Skal det gjøres, eller ei?

Basilio.

Her jeg kommer.

Bartolo.

Men jeres Lærling?

Basilio.

Hvilken Lærling?

Greven (til Basilio).

Jeg skulde mene,
At den Sag var paa det Rene?
Ikke sandt?

Bartolo.

Jo, — Alt jeg ved.

Basilio.

Men, Don Bartolo, forklar Jer!

Greven (trækker Basilio tilside).

Lad først mig med Manden tale,
Lad os Tiden ei forhale;
Don Basilio, hør et Ord,
Jeg Jer noget Godt betror.

(Til Figaro.)
Lad os faa ham bort lidt snarlig,
Ellers bliver han os farlig.

Rosina.
Snart af Angest jeg forgaar.

Figaro.
Stille, Alting herligt gaar.

Greven (til Bartolo.)
Don Basilio om Brevet
Ei det allermindste ved.

Basilio.
Her maa stikke Noget under,
Nu det gjælder Fiffighed.

Greven.
At vi røbes jeg befrygter,
Han om Sagen Intet ved.

Figaro.
Vi for Alting maa det mage,
At vi hurtig bort ham faa.

Greven.
Med en Feber, Don Basilio,
Tør I vove ud at gaa?

Basilio.
Har jeg Feber?

Greven.
Hvor kan I spørge?
I er gusten, som en Dødning.

Basilio.
Er jeg gusten, som en Dødning.

Figaro (føler ham paa Pulsen.)
Lad mig føle. Ih, min Gud dog!
Hvor den hopper, hvor den dandser,
Og nu tror jeg, at den standser;
Det er vist den gule Feber.

Greven.
Tag i Hast Medicamenter,
Inden Døden Eder henter;
Vær forsigtig, kjære Ven!

Figaro.
Gaa til Sengs jo før jo heller.

Greven (stikker en Pung til ham.)
Husk, at Eders Liv det gjælder.

Rosina.
Gaa til Sengs jo før jo heller.

Alle.
Læg Jer, læg Jer, kjære Ven!

Basilio (veier Pungen i Haanden.)
Ah, Dukater til Sengs mig lægge;
Alle spille under Dække.

Alle.
Hjem i Sengen! hjem i Sengen!

Basilio.
Døv er jeg ikke. Som De ønsker;
Straks jeg føier mig i Alt.

Figaro.
Hvilket Aasyn!

Greven
Og hæslig Mine!

Basilio.
Hæslig Mine.

De Andre.
Saa bleg som Døden.

Basilio.
Nu, saa gaar jeg.

Alle.
Hurtig, hurtig!

Sov nu rolig, Don Basile
Vi Dem ønsker Ro og Hvile,
Skynd Dem hjem med raske Fjed.

Basilio.
Saa Farvel, jeg hjem vil ile.
(Til Bartolo.)
Vi imorgen tales ved.
(Afsides)
De er Allesammen gale;
Men jeg ved nok hvad jeg ved (gaar.)

Femte Scene.

De Forrige uden Basilio.

Figaro.
Nuvel, min Hr. Don Bartolo!

Bartolo (sætter sig.)
Ja kom! tag fat.

Figaro (med et Blik til Greven.)
Bravissimo!

Greven.
Rosina, hør en Elskers Bøn!

Rosina.
Jeg lytter, elskte Ven!

Greven.
Ved Midnat Du mig vente,
Jeg kommer Dig at hente,
Da Nøglerne vi have
Vor Flugt er let fuldbragt.

Bartolo.
Hvad er paa Færde?

Figaro.
Jeg ved ei,
Jeg Noget fik i Øiet;
Pust sagte, rør det ikke,
Men tag Jer blot iagt.

Rosina.
Naar Midnatsklokken lyder,
Elskede, Du mig henter;
Med Længsel jeg Dig venter,
Os skjærmer Amors Magt.

Greven.

Vide Du maa, at Brevet,
Som Du til mig har skrevet,
At ei jeg skulde røbe mig,
Trods denne ny Forklædning —

Bartolo.

Hvad! hans Forklædning — Bravo!
Bravissimo, Don Alonso!
(tager Parykken af Greven.)

I Skjælmer! I Tyve!
Godt kunne I lyve!
Nei, har man kjendt Mage,
Mig saa at bedrage,
Ved Næsen at tage
Og spille slig Streg;
Men vil I mig gjække,
Saa skulle I knække
Jer Hals i denne Leg.

De Andre.

Er Manden af Lave?
De Taalmod maa have,
Vær ikke saa vred;
Ti stille, ti stille!
Gaa bort nu vi ville,
Nu ved vi Besked.

Rosina gaar ind i sit Værelse og Figaro og Greven ile bort.

Sjette Scene.

Bartolo og Marcellina.

Bartolo.

Nedrige Karle! Jeg Daare, som ei anede det Mindste; men Don Basilio ved fikkert om det Hele (kalder ud.) Heida! kom herind, om herind! (en Karl kommer.) Hurtig, Pedrillo! løb hen til Don Basilio straks paa Timen. Sig, han gesvindt skal komme, at her jeg paa ham venter og at Sagen er vigtig, — at han maa ile fordi — fordi — jeg har saa mine Grunde. Naa, skynd Dig nu. (raaber ud.) Hei, derinde! I passer mig paa Døren. (Marcellina kommer.) Nei bliv kun, man paa Ingen kan stole, jeg selv maa passe paa (gaar ud tilhoire.)

Marcellina.

Ja gaa kun, gamle Daare! Dine Nøgler og dine Mure kan ei hjælpe. Altid Skrigen og Larmen er her i Huset. Saa skjælder han og smælder hele Dagen. Jo, man det Ordsprog nok kjender: Naar attenaarig Brud den Gamle sig fæster, maa han taale at i Huset hun spiller Mester.

Han vil ha'e en Elskerinde,
Hun en Ægtemand vil vinde,
Ak, de Arme gaa iblinde,
De er gale begge To!
Amor har da deres Hjerte
Med sin Elskovsflamme tændt,
Denne Glæde, denne Smerte
Har engang jeg ogsaa kjendt.
Først paa engang i alle Lemmer
Man, jeg ved ikke hvad, fornemmer,
Som saa underligt En beklemmer
Og til Alvor Sindet stemmer;
Jo, jeg har det selv erfaret,
Amor har mig ikke sparet,
Nei, jeg godt det mindes kan.
Ak, men Hymens klare Fakkel
Lyser aldrig for mig Stakkel;
Thi det var jo et Mirakel
Om jeg Gamle fik en Mand (gaar.)

Syvende Scene.

Bartolo, Basilio og Rosina.

Bartolo.

Saa I siger, at I aldrig før har set Alonso?

Basilio.

Nei, aldrig.

Bartolo.

Jeg tør vædde, at Greven har ham sendt. Nei, vil man bare se, hvilken Ondskab!

Basilio.

I kan tro, at Don Alonso var Hr. Greven in persona.

Bartolo.

Hvad, Greven!

Basilio.

Ja Greven; Beviset er i Pungen.

Bartolo.

Naa, lad saa være. Nu gaar jeg hen og henter Notarius paa Timen. Endnu i Aften la'er Kontrakten jeg skrive og Alting ordne.

Basilio.

Har I set hvor det regner, tordner og lyner? Desuden er Notaren ikke hjemme; han er henne hos Figaro, for at skrive en Konktrakt for hans Niece.

Bartolo.

Har han en Niece? I kan tro, det er et Paafund af den Spitsbub; der stikker Noget under. Jeg er bange, at de Skjælmer vil spille mig et Puds. Hurtig, Don Basilio, Notaren skal hentes; her har i Nøglen med til Porten. Gaa nu, men skynd Jer, kjæreste Ven.

Basilio.

Jeg skal stræbe og jeg snart er her igjen (gaar.)

Bartolo.

Jeg haaber, at jeg skal nøde Rosina til at føie mig. For Pokker, jeg faar et Indfald! Her er Billetten, som hun selv har skrevet til Almaviva. Den Plan er god, o hvilket Mesterstykke! Don Alonso mod sin Villie har mig selv givet Vaaben i Hænder (kalder.) Hør lidt, Rosina! Ro=

sina, saa hør dog, kom herind! om Deres Elsker jeg vil Dem lidt fortælle. Jo, paa en deilig Herre, mit stakkels Barn, har De kastet Deres smukke, kjærlige Dine. Her skal De se Beviset, at han for Andre fremviser med Triumf, hvad De har skrevet (viser hende Brevet.)

Rosina.

O Himmel! det er umuligt!

Bartolo.

Don Alonso og Barberen spille under Dække. Tag Dem i Vare, de til Grev Almaviva vil Dem føre, for atter at forlade.

Rosina.

Mig at forlade! er det muligt? Ak, Lindoro, hvad maa jeg høre? Men Hævn, Forræder, jeg kræver; Trøst vil jeg søge i Hævnens Glæde. Sig mig, min Herre, mig at ægte var jo Deres Ønske?

Bartolo.

Ak, saa gjerne.

Rosina.

Nuvel, det ske. Jeg Deres vil blive; men straks paa Timen. Om faa Minuter kommer den Forræder her med Figaro; jeg vilde flygte bort med ham, for ham at ægte.

Bartolo.

O den Forræder! jeg straks vil Døren spærre.

Rosina.

Det er forgjæves, de har sig skaffet Nøglen her til Altanen.

Bartolo.

Jeg fra Pletten ei gaar. Men sæt, de kommer bevæbnet. Min Rosina, da nu Du ser, at Alt er til dit Bedste, saa lyd mit Raad. Luk Dig inde i dit Kammer, mens Rettens Folk jeg henter. Vi gribe dem som Tyve og naar vi har dem saa, tro Du mig, vi la'er dem ikke slippe. Gaa nu, gjør som jeg siger, Hævn jeg Dig skaffer (gaar.)

Rosina.

Ve mig! hvad har jeg gjort? Himlen mig straffer (gaar ind i sit Værelse.)

Musiken efterligner et Uveir, det tordner og lyner.

Ottende Scene.

Figaro, Greven, siden Rosina.

Figaro (viser sig paa Altanen med en Lygte.)
Tilsidst da vi kom herhen.

Greven.

Figaro, hjælp mig ind. Men saa for Pokker, det Veir er dog forbandet.

Figaro.

Herligt just for en Elsker.

Greven (træder ind i Stuen.)

Rask, kom med Lygten. Hvor kan Rosina være?

Figaro.

Nu maa vi søge. Se, der hun kommer.

Greven.

O min Rosina!

Rosina.

Hold inde, Falske! jeg nu Dig kjender og Faren, der trued mig, er forbi. Jeg ene kommer for selv Dig her at sige, at jeg foragter din Ondskab, at dine Rænker er spildte, Du, som med Feighed List har forenet.

Greven.

Jeg ei begriber.

Figaro.

Jeg staar her som forstenet.

Greven.

Hør blot et Ord.

Rosina.

Stille! Du til en Anden mig grusomt vilde sælge, til den skjændige Grev Almaviva.

Greven.

Til Greven! o hvilken Lykke! Alt skal Du vide, Rosina! altsaa kun mig Du elsker, tør jeg det tro, o svar mig?

Rosina.

Min Gud, kan end Du spørge?

Greven.

Nei, nu ei længer jeg vil mig skjule, elskede Pige! Saa vid da, jeg hedder ei Lindoro; den, som Dig elsker, den, som Dig tilbeder, er ei Lindoro. Nei, som Du her mig skuer, Almaviva jeg hedder; svar, vil hans Du være?

Rosina.

Er det Sandhed? hvor uventet!
Ei min Lykke jeg kan udtale,
Ei min Glæde jeg kan afmale;
Men mit Hjerte lyksaligt slaar.

Figaro.

Nu man Glæden hører tale,
Før de Begge laa i Dvale;
Heraf ser man, at Talentet
Til at skabe Alt formaar.

Greven.

Knap jeg fatte kan min Lykke,
Du mig elsker, min Haand modtager;
Som min Mage, i denne Nat
Alt Sevilla Du har forladt.

Rosina.

Ei min Frygt, min Tvivl vil svinde,

Greven.
Ingen Frygt, min Sjæls Veninde.
Snart min Hustru Du skal være
Snart min Brud jeg kalder Dig.

Rosina.
O den Tanke, din at være,
O den gjør mig lykkelig.

Greven.
Min Rosina!

Rosina.
Jeg er lyksalig!

Begge.
Glade Drømme os let omsvæve,
Over Stjerner de høit os hæve;
Almaviva og Rosina
Kjærlighed forenet har.

Figaro.
Hurtig, lad det dog faa Ende,
Spild ei Tiden, vi hjem maa vende;
Hurtig, hurtig! vi maa bort.
Al den Kjælen volder Dvælen,
Let vi komme kan tilkort.
Saa, for Fanden, hvad er dette?
Jeg en Lygte hist kan skimte,
Tydeligt jeg ser den glimte;
To Personer nærme sig.

Greven.
To Personer?

Figaro.
Ja, Signor!

Greven.
Ser Du komme?

Figaro.
Paa mit Ord.

Greven.
Og med en Lygte.

Figaro.
Som jeg siger.
To Personer nærme sig.

Alle Tre.
Hvilken Nød! hvilken Nød!

Stille, stille, ganske sagte!
Lad os Faren kjæk foragte,
Lad os smutte ganske sagte
Bort herfra i største Hast.

Figaro.
Nu er vi om en Hals! Hvad gjør vi nu?

Greven.
Hvad er paafærde?

Figaro.
Vor Stige.

Greven.
Hvad den?

Figaro.
Den er der ikke mer.

Greven.
For Pokker!

Figaro.
Hvem kan den have taget?

Greven.
Hvilket Uheld! fordømt!

Rosina.
O Ve mig Arme!

Figaro.
Tys, stille! Hør, man kommer! Nu, min Hr. Greve, maa vi tappert holde Stand.

Greven.
Min Rosina, vær rolig!

Figaro.
Der er vor Mand.

Niende Scene.

De Forrige, Basilio med en Notar, siden Bartolo med Vagten.

Basilio.
Don Bartolo, Don Bartolo.

Figaro.
Don Basilio.

Greven.
Men den Anden?

Figaro.
Ih men det er jo vor Notarius; nu har vi vundet, lad mig nu blot om det (til Notaren.) Min Hr. Notorius, som De ved, skulde De iaften i mit Hus skrive en Kontrakt for min Niece, som med Grev Almaviva vil sig gifte; men Parret er nu just her, hvis De Kontrakten har i Lommen (Notaren trækker Kontrakten frem.) Fortræffeligt.

Basilio.
Saa sagte, er Bartolo ei her?

Greven.
Hør, Don Basilio, denne Gave, den er Eders (byder ham en Fingerring.)

Basilio.
Men sig dog!

I tøver, maaske I heller ønsker denne anden? (holder en Pistol imod ham.) Nu kan I vælge.

Basilio.
Naa, naa! jeg tager Ringen, naturlig.

Greven og Rosina underskrive Kontrakten og Figaro og Basilio attestere som Vidner.

Greven.
Nu er det gjort. Her er som Vidner Figaro og Don Basilio. Her staar min Hustru.

Figaro.
Til Lykke!

Greven.
Elskede Rosina.

Rosina.
Elskede Almaviva, nu er Du min.

Figaro og Basilio.
Til Lykke!

Bartolo med Vagten.
Arrester dem Alle paa Stand!

Figaro.
Naa, saa sagte; giv Tid!

Bartolo.
Tag fat de Tyve! arrester dem, arrester dem!

En Retsbetjent.
Sig, hvem er De? hvad De hedder?

Greven.
Hvad jeg hedder. Mit Navn jeg bærer med Ære og her staar min Brud, min Herre.

Bartolo.
Ih, raser Mennesket! Rosina skal jo være min Kone, ikke sandt?

Rosina.
Deres Kone! Nei, slaa Dem den Sag af Tanker.

Bartolo.
Hvordan! Slaa den af Tanker? Jeg er bestjaalet! arrester dem, min Herre, det er Tyve.

Figaro.
Rolig, Hr. Doktor.

Bartolo.
Det er Skjælmer hver en Sjæl.

Retsbetjenten.
Min Herre.

Greven.
Tilbage.

Retsbetjenten.
Hvem er De?

Greven.
Bliv mig fra Livet! tilbage!

Retsbetjenten.
Sig Deres Navn, Respekt for Retten. Hvem er De?

Greven.
Jeg er Grev Almaviva, min Herre.

Bartolo.
Men sig mig, altsaa er jeg da narret?

Figaro.
Ja, Hr. Doktor, I har Ret.

Bartolo (til Basilio.)
Men hvordan kunde I mig forraade og skrive paa som Vidne?

Basilio.
Ak, kjære Don Bartolo, den gode Greve Lommen har saa fuld af Grunde, som jeg i Sandhed ei forstaar at besvare.

Bartolo.
Og jeg Dumrian, som troede at jeg Alting vilde bringe i bedste Orden, naar jeg Stigen fra Vinduet blot lod flytte.

Figaro.
Ja I forsigtig var, men uden Nytte.

Rosina.
Nu atter Solen straaler
I Glædens klare Morgen,
Forsvunden er nu Sorgen
Og vi har sluttet Fred.

Figaro.
Forbi er nu hans Klage,
Nu straale glade Dage;
Han hos en elsket Mage
Fandt salig Kjærlighed.

Greven.
Beskedent sang Lindoro
Sin Elskovs stille Kvaler;
Nu Glæden af ham taler,
Af Sorg ei mer han ved.

Alle.
Ja atter Glæden straaler
I Fred og Kjærlighed.